

citim
și
colorăm

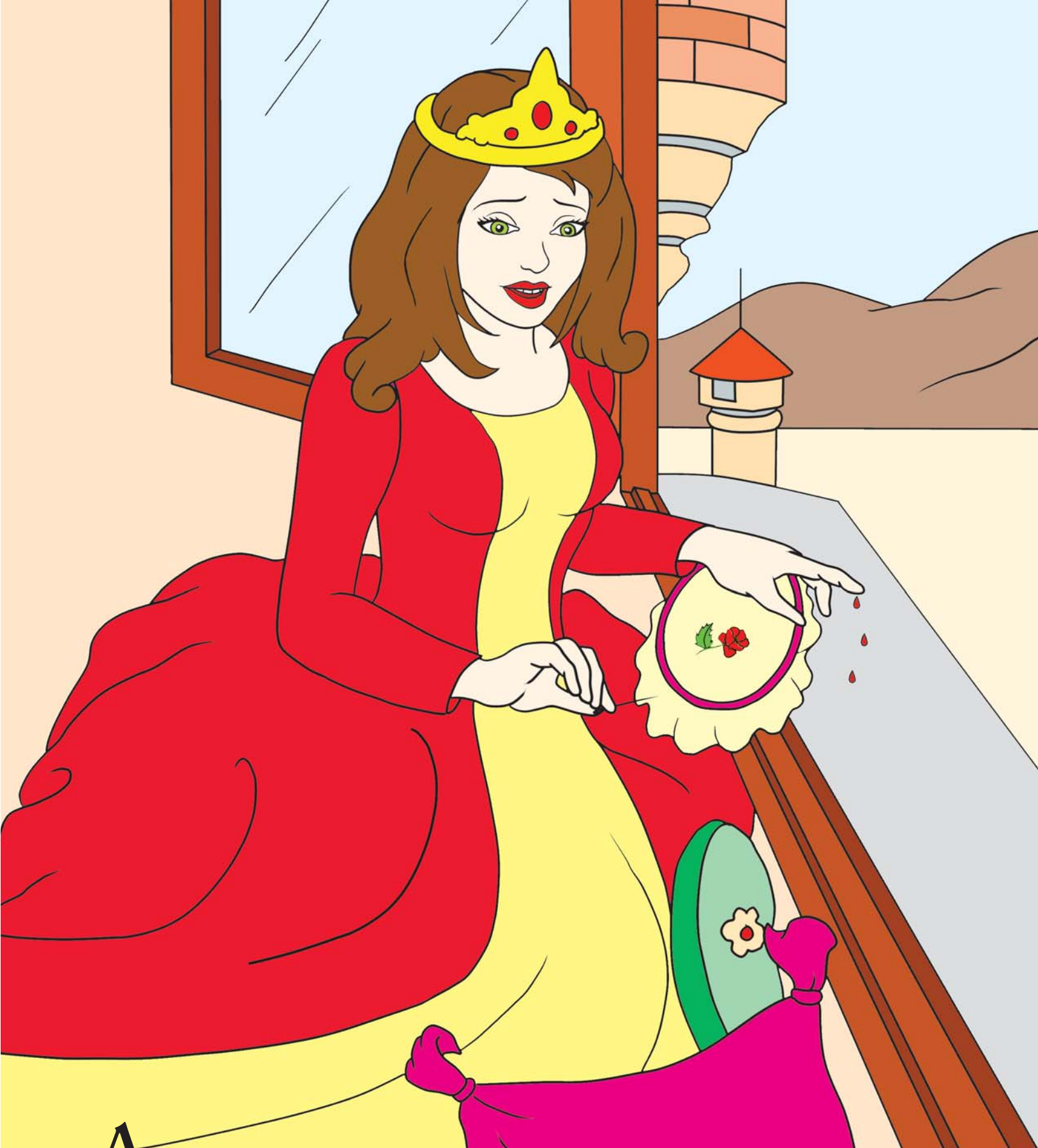

ALBĂ
CA ZĂPADA

adaptare după Frații Grimm

Ilustrații: Zguby

 editura
Eduard

A fost odată o regină tânără și frumoasă care, într-o iarnă, pe când cosea stând la o fereastră cu pervazul negru ca abanosul, privind și la ninsoare, se înțepă cu acul în deget și trei picături de sânge căzură în zăpadă. Și pentru că roșul sângelui arăta așa frumos pe albul zăpezii, regina

își spuse în sinea ei: „Ce mult mi-aș dori să am un copil cu fața albă ca zăpada, cu obrații roșii ca sângele și cu părul negru ca abanosul!“.

Curând după aceea, regina născu o fetiță cu fața albă ca zăpada, cu obrații roșii ca sângele și cu părul negru ca

abanosul și, din această cauză, îi puseră numele Albă-ca-Zăpada. Și după ce aduse pe lume copilul, regina muri. După un an, regele își luă altă soție. Aceasta era o femeie frumoasă, dar mândră, înfumurată și cu sufletul hain, care nu putea îngădui să fie întrecută în frumusețe de altcineva.

Albă-ca-Zăpada creștea și se făcea tot mai frumoasă, iar regina era foarte mânioasă din cauza acestui fapt, așa că, într-o zi, ceru unui vânător să o ducă în pădure și să o omoare. Vânătorului i se făcu milă de fetiță și o lăsă singură în pădure, iar reginei îi duse drept dovadă inima

și plămâni unui pui de mistreț. Fetița alergă singură prin pădure până pe înserate. Atunci zări o casă mică și intră în ea, să se odihnească. În căsuță toate lucrurile erau mici, dar drăguțe și ordonate, încât rămâneaui mut de uimire. Acolo, pe o măsuță erau șapte farfuriuțe, fiecare cu lingurița ei,

șapte cuțitașe și furculițe și șapte păhărele, iar la perete se aflau, unul lângă altul, șapte pătuțuri. Și pentru că era atât de obosită, se întinse într-unul din ele și adormi.

Când se întunecă, sosiră și stăpânii căsuței, adică cei șapte pitici, care săpau în munte ca să scoată la lumină